

MA EI
MÄRGANUDKI,
MILLAL SA,
LÄKSID

<i>Lavastaja</i>	LAURI LAGLE
<i>Laval</i>	MARIKA VAARIK EVA KOLDITS REA LEST SIMEONI SUNDJA SANDER ROOSIMÄGI ALEX PAUL PUKK (LAVAKUNSTIKOOL) JONAS KOFF (LAVAKUNSTIKOOL) UKU POKK (LAVAKUNSTIKOOL) JOOSEP LÕHMUS (LAVAKUNSTIKOOL)
<i>Kunstnikud</i>	EDITH KARLSON, LAURI LAGLE
<i>Dramaturg</i>	EERO EPNER
<i>Lavakujunduse teostus</i>	MÄRT VAIDLA
<i>Koreograaf</i>	TIINA MÖLDER
<i>Helikujundaja</i>	ARTJOM ASTROV
<i>Kostüümikunstnik</i>	JAANUS VAHTRA
<i>Valguskunstnik</i>	KRISTIINA TINNU TANG
<i>Valguskonsultant</i>	SIIM REISSPASS
<i>Tehnilised erilahendused</i>	REIGO TAMMJÄRV ENAR TARMO ANDRES MIRME TÕNU NARRO
<i>Itkusteeni tekstid</i>	HASSO KRULL, ARTUR ALLIKSAAR
<i>Itkuabi</i>	ANNE TÜRNPÜ
<i>Politseistseeni muusika autor</i>	JAKOB JUHKAM
<i>Helimeistrid</i>	RAIDO LINKMANN, LAURA SINIMÄE
<i>Lavastaja assistent</i>	JOOSEP LÕHMUS
<i>Kunstnike assistendid</i>	TIINA SAVI CLARA JANTSON-KÖSTNER
<i>Butafoor</i>	CLARA JANTSON-KÖSTNER
<i>Lavatehniline koordinaator</i>	TIINA SAVI

<i>Etenduse juhid, rekvisiitorid</i>	RONJA MARIE TEPP MARIA HELENA SEPPIK
<i>Lavameistrid</i>	ELLON TIIVAS, ERKI KASE
<i>Lavakujunduse abimeeskond</i>	CARMEN KREMM LAURA-MARIA VAHIMETS MARCO MANFREDINI ANTOINE BOURHIS ANNA LARIONOVA
<i>Õmblejanna</i>	MERIKE KUKS
<i>Drapeerijad</i>	ANDRA TRAUMANN, MARIS KALJUMÄE
<i>Fotograaf</i>	HERKKO LABI
<i>Graafiline disainer</i>	ELIISE RAADIK
<i>Turundus- ja kommunikatsioonijuht</i>	KÄTLIN SUMBERG
<i>Piletimüügi- ja teenindusjuht</i>	ELISABETH TEENER
<i>Raamatupidaja</i>	MARJU VÄLI

Lavastuses on kasutatud CRISTI PUIU filmi „Sieranevada“, HANS MAGNUS ENZENSBERGERI poemi „Titanicu põhjaminek“ (tõlkinud MAARJA KANGRO), TAAVI MADIBERKI kõnet „Võitjate riik: uus maailmakord“ ja „Eesti diilid“, ELLE ROOSI artiklit „Diplomeeritud lastetu naine on ressursi raiskamine“, ALIDE ERTELI mõtisklusi, Piiblit jt.

Lavastust toetavad Kultuuriministeerium, Eesti Kultuurkapital ja A. Le Coq

Ekspeditsiooni teatrijuht ja kunstiline juht LAURI LAGLE

Etendub kahes vaatuses

Esietendus 5. mail 2026 Sakala 3 Teatrimaja suures saalis

Inimene, kes kirega loovat tööd teeb, võtab endale tihti õiguse olla karm ja mõistmatu nende vastu, kes tahavad elada teisiti. Rein ei saanud kuidagi aru, miks Urve nii tihti välja kippus.

Ühel vihmasel esmaspäeva õhtul jooksis Urve põksuva südamega koju. Ta oli kindel, et seekord õnnestub tal mees kaasa tirida, sest sündmus tundus talle erakordsena ning kutse taga seisis mehe sõber Essi. Jooksis aga sellepärast, et aega oli vähe. Mees võis olla ehitusel ja Urve soov näidata Reinule teist maailma oli nii tugev, et ta oleks otsekohe krundile sõitnud. Rein oli kodus. Aga tal oli külaline. Tundmatu karune mehekolakas. Nad istusid köögis ja jõid viina, kusjuures ema näis neid mõnuga teenivat.

Nokastanud Rein tõusis tooliga kolistades püsti ja hakkas toimekalt tutvustama:

„Minu naine. Ja siin üle valla kuulus torumeister seltsimees Raag.“
Karune mees ajas end samuti püsti.

„Väega rõemustav. Teeme aga kohe ruumi.“

„Istuge rahulikult,“ pomises Urve segaduses, „minul pole aega, ma pean kohe jälle ära minema.“

„Mis see tähendab?“ muutus Rein pealetungivaks.

Naise järel tuppa minnes sai ta otsekohe teada, milles asi. Kolm teatrit korraldasid „Estonia“ väikeses jalutussaalis ühise puhkeõhtu. Väga piiratud arv kutseid olid läinud ka teatritegelaste ja näitlejate tuttavatele. Essil oli õnnestunud hankida mõned pääsmed ja kuna ta oli ettekannete temaatikaga kursis, siis teadis kinnitada, et nalja saab vägevalt.

„Jäta nüüd see mõte,“ sosistas Rein pahuralt, puhudes koos suitsuga odava viina lehka suust.

„Ma hakkam temaga veevärki sisse seadma. Selle ala haltuuramehi annab tikutulega otsida ja mulle õpetati, et temaga saab kokku leppida ainult pudeli juures. Istu see õhtu meiega, oled nagunii juba palju ringi lasknud.“

Urve ei vastanud midagi.

„Usu mind, Urr, seda näitlejate jama võib teine kordki näha. Tule. Pole ju viisakas, kui sa kohe minema tormad.“

„Kaua te mõtlete istuda?“

„Noh, me alles hakkasime. Tuled, eks ole!“

„Hea küll. Ma süön ja lähen. Kuigi kutse on kahele ja Essi nii väga palus, et ma su tuulduma tiriksin.“

„Ah Essi! Kas tema tuleb mulle torusid sisse keerama?“

Ükskõik. Urve pidi minema. Niisugust kutset ei saanud ometi lasta tühja joosta. Külalisele, kes söögi ajal jõudis muutuda pealetükkivaks nagu pime parm, ütles ta lihtsalt:

„Ajalehe asi. Tuleb anda homsesse lehte informatsooni sündmusest, mis algab kell seitse.“

Ta jäi oma pisivalet isegi uskuma.

Teatri väike saal oli dekoreeritud koomiliste siluettidega, mis lähemal silmitsemisel meenutasid Shakespeare'i „Suveöö unenäo“ lavastust. Põrandale ritta tõstetud toolid olid Urve saabumisel enamalt jaolt juba hõivatud. Aga ta nägi Maretit viipavat ja trügis julgesti kohale. Teda vaadati ja tal oli meeldiv tunne: hall seelik ja roosa siidpluus sobisid talle imehästi. Maret, kes oli külmakartuses selga pannud oma roheline villase kleidi, kiitis noort töökaaslast ettenägelikkuse pärast – ruumis oli liiga soe. Radiaatorid akende all hõõgusid kuuma, rahvast oli palju ja inimesi tuli järjest juurde. Vilksatasid näod, keda tihti võis näha teatris, kontsertidel, kohvikus, ja nii mõnedki neist panid küsima – ei tea, kes ta niisugune on? Maret ootas ilmselt Essit, aga varsti pidi ta oma käekoti kõrvaltoolilt ära võtma ja koha tuttavale noorele naisele loovutama.

Madalal poodiumil algas peatselt tegevus, mis kohe alguses võitis kunstiga hellitatud publiku tähelepanu. Missugune hoog! Missugune tuju! Said omad kenad laksud nii mõnedki neist, kes istusid saalis. Pilkenooled lendasid vaimukas kaares tuntud teatrituusade pihta. Kunstide Valitsus toodi kõrgusest alla maa peale. Andetu noor näitleja oma tohutute pretensioonidega süüdistas kõiki intrigeerimises ning tegi lõpuks etteheiteid ka teatri ametiühingukomiteele, kes teda õigeaegselt talendikütusega ei varustanud. Ja missugune naer puhkes veel siis, kui kolme teatri tuntud koomikud viinapudeli juures heldisid ja üksteist geeniusteks tembeldasid! Järjekorras olid veel kriitikud, needsamad, kes armastavad öelda: „Täitis osa korralikult.“ – „Mängis oma osa läbipeetult.“ – „Osatäitja ei olnud omas elemendis.“ – „Ei

ammendanud ossa kätketud materjali.“ – „Haaras köitva mänguga.“ Äkki Urve taipas, et Reinul oleks sellel teatriõhtul igav hakanud, sest kõik numbrid eeldasid publiku kursisolekut teatrielu üksikasjadega. Ja kuigi kriitikute vemmeldamine oli kava esimese osa hari-punktiks, ei suutnud Urve enam kaasa naerda. Esmakordselt kogu abielu vältel mõistis ta täie selgusega, kui kaugele nad teineteisest olid triivunud. Erinevad hinged. Millal see juhtus? Millal? Siis, kui Rein pani pahaks kevadmantli ostmist? Või siis, kui mees lugemise ajal magama jäi? Narrus! Ei saanud see juhtuda, sai ainult aegade jooksul välja kujuneda, nagu jõevoolus pikkamisi ühte kohta kujuneb säng, teise kohta madalik.

VILLEM GROSS

„Müüa pooleliolev individuaalmaja“
Tallinn, 1962

Aitäh

KERTTY HELERAND

INDREK NAARIS

MIHKEL LEMBER

TÕNU NARRO

LIISBETH POMBER

ARNO JEVGRAFOV

MAREK AIGRO

TOIVO TÄHEMAA

ANGELA MOOSTE

MART KOLDITS

OLGA TEMNIKOVA

RASMUS LUKAS

KRISTJAN VOOREL

NORA TAMRA

JAREK KASAR

KARIN TETSMANN

INDREK SAMMUL

OTT KÖSTNER

KAIDO KIVITOA

JEVGENI ZOLOTKO

MARI TAMMET

KRISTIN KAASIK

MARIA KLJUKINA

SANDER PAJANEN

JÜRGEN REISMAA

HEIKI SEMRE

MERLIN RINK

MERLIN TOVSTIK

EVE KOMISSAROV JA
TÜ VILJANDI KULTUURI-
AKADEEMIA ETENDUS-
KUNSTI OSAKOND

KATRIN KISSA

KREETE TARMO

ALLAN RÄIM

GRISTINA PAHMANN

TANEL OJASOO

REIGO AHVEN

SIIM RÕÖMUSSAAR

EKSPEDITSIOON